

18/03/2019

Addictes al joc: desregulació emocional i impulsivitat en les conductes suïcides

El trastorn de joc es caracteritza per un descontrol d'impulsos que tenen severes conseqüències negatives en l'àmbit personal, familiar i laboral de l'individu que el pateix. Normalment, aquest trastorn sol presentar-se junt a altres problemes com l'ansietat, depressió... A més, sol relacionar-se en taxes altes de risc amb conductes suïcides. L'objectiu d'aquest paper és analitzar particularment el paper de la desregulació emocional i la impulsivitat en les conductes suïcides de persones addictes al joc com a factors de risc. Aquest plantejament podria servir pel desenvolupament de plans d'actuació eficaços i de la intervenció.

El trastorn de joc és un problema del control dels impulsos que es caracteritza per una pauta disfuncional i recurrent de conductes relacionades amb el joc, que persisteixen malgrat els intents infructuosos per controlar-les i de les severes conseqüències negatives que ocasionen en els individus. El trastorn de joc acaba conduint a un sever estrès en el dia a dia dels pacients, en l'àmbit personal, familiar i laboral. Els estudis descriptius que es realitzen a nivell mundial alerten que la prevalença dels problemes relacionats amb la conducta de joc s'està incrementant a

un ritme gairebé vertiginós (cada vegada es presenta a edats més primerenques, fins i tot durant l'adolescència o en inicis de l'edat adulta), en gran mesura com a conseqüència del fàcil accés a les múltiples plataformes de joc. Aquest trastorn, a més, acostuma a presentar-se de forma comòrbida amb altres múltiples comorbiditats psicopatològiques, entre les quals destaquen els problemes d'ansietat, la depressió i l'ús de substàncies (com l'alcohol i les drogues il·legals). Se sap també que els comportaments autolítics, la ideació suïcida i els intents de suïcidi obtenen altes taxes de risc en pacients amb alta severitat per conducta de joc.

Se sospita que la conducta suïcida en pacients amb trastorn de joc podria estar relacionada amb les estratègies de regulació emocional (i més concretament amb els patrons de disregulació emocional) i els nivells d'impulsivitat. La disregulació emocional fa referència a la dificultat que expressen els subjectes per modular la seva pròpia resposta emocional davant de les demandes de l'entorn, en gran mesura com a conseqüència de la manca de flexibilitat i d'autocontrol pròpia dels pacients amb problemes per addiccions. Per la seva banda, l'alta impulsivitat és un factor de risc potent en l'etiopatogènia del trastorn de joc, fins al punt que alguns clínics i investigadors consideren que aquest tret de la personalitat es pot concebre com la "avantsala" del comportament addictiu.

Un estudi realitzat sota la direcció de la Doctora Susana Jiménez-Múrcia (Servei de Psiquiatria de l'Hospital Universitari de Bellvitge) i la direcció estadística de la Dra. Roser Granero-Pérez (Departament de Psicobiologia i Metodologia, UAB) ha analitzat quins són els mecanismes subjacents entre els nivells de psicopatologia general, la severitat per conducta de joc, els nivells d'impulsivitat, la desregulació emocional i la conducta suïcida. La mostra va incloure $n = 249$ pacients (homes i dones adults) que complien criteris clínics per trastorn de joc (166 d'aquests subjectes havien informat d'ideació suïcida relacionada amb la seva addicció al joc).

Les principals troballes de l'estudi van evidenciar que el grau de desregulació emocional no és un factor de risc directe de la conducta suïcida, però sí que incrementa la probabilitat que aquests comportaments es presentin amb un efecte indirecte intervingut per la severitat de la psicopatologia general: patrons més disfuncionals en regulació emocional s'associen a major intensitat de simptomatologia general, que sí que és un factor directament relacionat amb la possibilitat que apareguin ideació suïcida i intents de suïcidi. L'alta impulsivitat també va mostrar un efecte indirecte sobre el comportament suïcida, en aquest cas a través de la doble mediació de la severitat per conducta de joc i la psicopatologia general.

Aquests resultats aporten noves evidències de la complexitat del fenotip del trastorn de joc, i del paper rellevant de les estratègies de regulació emocional i dels nivells d'impulsivitat en conducta suïcida. Els models etiopatogènics dels problemes per addicció al joc han de tenir presents els mecanismes subjacents obtinguts en l'estudi. El conjunt d'interrelacions observades són també rellevants per al desenvolupament de plans d'actuació eficaços en l'àrea preventiva i de la intervenció, particularment dirigits a subjectes amb addicció al joc considerats d'alt risc per la seva vulnerabilitat a presentar ideació i intents suïcides.

Roser Granero Pérez

Departament de Psicobiologia i Metodologia
Universitat Autònoma de Barcelona

Roser.Granero@uab.cat

Referències ▼

[View low-bandwidth version](#)